

ΕΛΛΗΝΙΚΑ

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ένας πρ' ελίγον βρασιλεύς μζ; ..

Θά είνε τώρα παραπάν από δέκα χρόνια, όποτε μία όμά; θεομοχεύτων άξιωματούχων, πολιτικών και δημοσιογράφων, αποδίδουσα όμας τις προσβολές που ήρτίσταν τότε ή 'Ελλάς από τους Τούρκους και τις δυστυχίες της από μακαροθή βασίλεια Γεώργιο, τον αλυσώ- νητο, όπως τον άπεκάλεσε κατόπιν ο Γαβριηλίδης, άποφάσισε να τον έαθρονισή και να ζητήσει άλλον βασιλέα για την 'Ελλάδα.

Μετα πολλάς λοιπόν συζητήσεις, άποφάσισαν να άποταναθούν στο άδελφόν και φίλον (!) 'Ιταλόν 'Εθνος και να ζητήσουν για βασι- λέα των 'Ελλήνων τον Δούκα των 'Αιπροντζίων.

Η ιδέα αυτή δεν έκανε καλή έντύπωση σ' όσους την άκουσαν. 'Η 'Ιταλία δεν είχε δείξει άόμοια τόσο φανερά τον μισέλλητισμό της και την εις βάρος των 'Ελλήνων μεγαλομανία της. 'Εκτός αυτού ο Δούξ των 'Αιπροντζίων, με κάτι ταξιδιά του περιπετειώδη, γαρ- υρασιμένα με όρεξη 'Ιταλική φαντασία, είχε καταστή ήνα πρόσωπο κάπως θρούλλο για την 'Ελλάδα.

Όταν λοιπόν οι ανωμότριοι είδαν πός ή ιδέα του έκανε άγαθή έντύπωση στο λαό, άναγκάσαν να προσεταιρισθούν και μερικούς όρ- γηγούς Κοιμάτων και διεκδικητάς έφημερίδων, για να την πραγμα- τοποιήσουν.

Απετάνησαν λοιπόν και στον κ. Σίμον της «Πατριδος».

Ο κ. Σίμος όμα άκουσε τις σκέψεις και τις ιδέες τους, κούνησε το κεφάλι του και τους έλε:

— Ως τώρα είχαμε ήνα βασιλέα χάρτινο! 'Εγνοούσε την ειδικήν ιστορίαν του βασιλέως, άνευ δικαιοσύνης σ' ήνα πολιτεία βασιλευμένης Δημοκρατίας, όπως ήταν τότε το 'Ελληνικόν. 'Επειδή όμως δεν μάζ κανει, τον θέ- λουμε... Αν-τ-ρ-ο-ν-τ-ζ-ι-ν-ο-ν-ν-ν!

Και ή ανενόηστος έσταμάτησαν, εύτυχώς έγκαίωρος.

Ο Λεωνίδας και τζ κουνούπια των Θερμισυλών.

Ένας από τους στρατηγούς της Ε- παναστάσεως, ο Βάσος των Θερμισυλών, μετά την μάχην των Θερμισυλών, που έγινε στις 12 'Οκτωβρίου 1825 και κατά την όποιαν ένίκησαν οι 'Ελληνες τούς Τούρκους, αναγκάστηκε, επειδή ή μάχη τελείωσε άργά, να κοιμηθή εκεί κοντά μαζί με τα παλληκάρια του.

Μαζ με τους 'Ελληνες ήταν κ' έ- νας 'Άγγλος λόγιος, ο όποιος ήπασε να κοιμηθή δίπλα στον στρατηγό και ο ό- ποιος, ανερχαίνιμος, γιατί βρισκότανε στον ιστορικό; θέρων εκείνον χώρο, στον όποιον έπολεμήσαν οι Σπαρτιάται με τους Πέρσας, μιλούσε την νύχτα για τζ; Θερμισυλάς και τζ; τρι- κούσιος του Λεωνίδα.

Ο Βάσος, τον όποιον δεν άφνε να κοιμηθή με την πολυλογία του και που ύποφερε φρικτά άπ' τζ; κοινοπία πούχε το μέρος αυτό, άκούγε τον 'Άγγλο χωρίς να άτανάτι. Κοιρασιμένος όμως όπως ή- ταν από την μάχη τζ; ήμερας και άποκαταμένος από την άρρώστια, σηκώθηκε τέλος και νύτταξε τον 'Άγγλο μέσα στα μάτια για να δη άν είνε στα καλά του ή παρομιλία.

- Τι συλλογίστηκε, στρατηγέ; τον ρώτησε τότε ο 'Άγγλος.
— Εγώ θαμιάζω, δάσκαλε, τον άπάντησε ο Βάσος, όχι πός έ- πολεμήσανε ο Λεωνίδας και οι τριακόσιοι με τους Πέρσας, αλλά...
— Αλλά, τί;
— Αλλά πός βαστάζαν τα κοινοπία, που κοντείνον να μάζ ρου- φήσουνε ζωντανός άπόψε!... Άνα έχης τέτοια κοινοπία, δάσκα- λε, τον άλλον τον έθρονό τί τον λογαριάζεις!...

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΚΑΙ... Η ΝΕΚΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ

.. Για τον Λανό πρόγραμμα Κνωφ δημονόντο το έξης χωριόμιο ά- νέκδοτο: 'Ο πρίγγιη, όταν θά ήταν πολύ μικρός άόμοια, δεν άφνε κανέναν σέ ήσυχία με την πολυλογία του. Μία μέρα ο πατέρας του, βαρεμένος πειά ν' άτανάτη σίς άφελεις έρωτήσεις του, του έλε ο θρωμένος:

- Πάψε πειά τις άνοησίες. Κάμε λογικές έρωτήσεις, γιατί άλ- λουζ; θά σέ θεσοφόν βιάζα, ενά δεν είνεσι.
Τό παιδί σόπασε λίγο κ' έστειρα από μία μικρή σκέψη ρώτησε:
— Μπαμπά, τούς θάβουν τούς νεκρούς;
— Βέβαια, παιδί μου.
Σέ λίγο ο μικρός φάνηκε πός ήθελε να πη πάλι κάτι. 'Όσοσο, επειδή θροβήσαν την όαη του πατέρα του, σόπασε. Τότε αυτός βλέποντας την άμνηνία του, του έλε:
— Λέγε... Τι θέλεις να πής;...
— Νά, πατέρα... 'Αφού θάβουν τούς νε- κρούς, γιατί δεν θάβουν, μπαμπά, και τή... Νεκρή Θάλασσα;

τόν κόσμο ν' άνεβαίνει σ' ήνα τραί. 'Ανέβηκε και κείνος. 'Εφτασε σέ μία πλατεία, πού δεν ήξευρε. Δέ μπορούσε πιά να θυμηθεί. Μία μικρή όρχηστρα έπαιζε, στη μέση της πλατείας. Γύρω-γύρω ήταν ήνα σωρό τραπέζια. Κόμοος πούδς ήταν καθισμένος στα τραπέζια.

Φόναζε μία μικρούλα πού περνούσε, και της έδωσε μία λίρα. Αιτή την πήρε, λίγο φοβισμένη, την κοίταζε πού γιάλιζε, και τόβανε στα πόδια.

Δέν ήξευρε τί έκανε. Ξαναήρθε το μεγάλο όνομα, κ' άφού περπάτησε, δεν ξαίρω πόση όρα, ξαναόηρθε πιά στην 'Ομόνοια. 'Ανέβηκε την όδον Σταδίου, κ' έφτασε πιά στην 'Ακαδημία. Μπήκε τότε, πάλι, σ' ήνα τραί. Αυτό το τραί τραβούσε για το Φάληρο.

Έφτασε στο Παλιό το Φάληρο, χωρίς να ξαίρει πός. Το βούξε αλλαγμένο. Τρομάζε να το γνωρίσει. 'Ενιωθε πός πεινούσε. Μόλις όμοος κάθισε σέ μία μικρή έξέδρα, και πλάγγειλε, κατάλαβε πός δέ μπορεί να φάει τίποτε. Προσπαθούσε να γυρίσει στη ζωή—ένιωθε όμοος πός δεν ήταν θνατόν.

Τό μυαλό του γύριζε, χωρίς να σταματάει. 'Όλα τα χρόνια πού πέρασε στά ήνα, όλες οι περιπέτειες πού είχε δοκιμάσει, ή μέθη των μεγάλων ταξιδιών, γύριζαν μπροστά σέ το μυαλό του, σά μία τα- νία κληματογραφία. Γυρίζαν, μ' ήνα πλήθος λεπτομέρειες, έπίμονα, σκληρά, χωρίς διάλειμμα—σά μηχανή πού έσπασαν τα φρένα της, και πιά δέ θά μπορούσε να σταθεί!...

Σηκώθηκε μηχανικά, κ' άφου με τα πόδια στην άσφαλτο, έβλεψε την βαλίτσα του, στη μικρή έξέδρα, και, μία στιγμή, θέλησε να γυρίσει να την πάρει. Κι' όμοος; έξακολούθησε το δρό- μο του.

Τράβηξε μόνος, μακριά, χωρίς έλλι- δα, μ' ήνα μεγάλο άδειο στην ψυχή, σά να μην είχε τίποτε κοντά με τους άν- θρώπους, από κειρά χαμένους για τούς άλλους, χαμένους για τον ίδιον έαυτό του, ένομοος, καθώς τ' άστρα στο διά- στημα, μέσ' στις αλλογώδεις τροχιές τους, πού τα σιμωνουν, και τ' άποχω- ρίζον, χωρίς έλλιδα να συναντηθούν ποτέ!...

Κατηφόρησε στην άμμουδιά. Τα πόδια του βάδιζαν με δυσκολία μέσ' στην άμμο.

'Από πίσω έρχόταν ο θόρυβος των αυτοκινήτων πού περνούσαν. Κάποια γέ- λια θινάτα έκούσανε έξωθεν, δεξιά, στα βάθη της άρρογιαλιάς—τα γέλια των άλλων των άνθρώπων, πού ζούσαν, και γελούσαν, και γλεντούσαν!...

'Ανέβηκε τότε σ' ήνα βράχο, και κοι- τάζε τη θάλασσα!...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΛΙΓ' ΑΠ' ΟΛΑ Η ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΤΗΣ ΣΑΜΠΑΝΙΑΣ

Η σαμπάνια έχει γίνει πειά ήνα από τα συνθηδέστερα ποτά του άνθρώπου, από πάντων στις πόλεις, και έχει μεγάλη κατανάλοσι σ' όλο τον κόσμο. 'Ο τόπος τής παραγωγής του θαυμασιόν αυτού κρα- σού είνε ή Γαλλική επαρχία Καυτανία. Η σαμπάνια δεν έξάγεται από έμποριο άμέσως μετά την παρασκευή της, άλλ' άφού περάσουν 4—5 χρόνια, κατά τα όποια διατηρείται κλεισμένη μέσα σέ άπίρνατα ύπόγεια. Στά ύπόγεια αυτά ύπολογίζεται ότι ύπόχει παρακαταθήκη ή όποια θά άρκοίσε να τροφοδοτήση το έμποριο για πέντε χρόνια, άν σ' αυτό το διάστημα συνέβαινε καταστροφή σ' άμ'φλια, από τα όποια παράγεται ή σαμπάνια. Με τον χαμητινήν αυτόν, πού μένει διαρκώς στις άποθήκες, θά μπορούσε να γεμίση μία τεραστία μου- κάλα έχουσα ύψος 112 μέτρων και πλάτος άνάλογο, ίση δηλαδή με το τρίτο περίπου του πύργου του 'Αίγελ. Η επαρχία Καυτανία, ή όποια παράγει τη σαμπάνια, περιλαμβάνει άμπελώνας έκτάσεως 150 εκατομμυρίων τετραγωνικών μέτρων και περιέχει 600 εκατομμύρια κληματα, παράγει δέ κάθε χρόνο 50 εκατομμύρια περίπου λίτρος ό- νου. Η αξία όλων των άμπελώνων της επαρχίας Σαμπάν ύπολογίζε- ται σέ πολλά εκατομμύρια φράγκα.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΧΑΡΙΤΟΣ

Ένα κολλέγιο θηλέων στο Σινάγο άνέ- γρωσε μεταξή του προγράμματος των μαθη- μάτων του διά το έτος 1929—1930 και ειδι- κήν όραν αναθημάτων χάριτος! Τα μαθήματα αυτά θα περιετρέφονταν περὶ την κομψότητα της όμοιας, της έσωτε- ρικής διακοσμήςσεως των σπιτιών, τής κοίτης του όδερματος κλπ. Διορίσθη ήδη και ο ειδικός καθηγητής, ο όποιος και προσέθη σέ σχετικές... καλλινη- κές δηλώσεις!

